

The background of the entire page is a repeating pattern of red suitcases on a yellow background. The suitcases are arranged in a staggered grid, with some appearing to be upside down. The text is centered in a white band that runs horizontally across the middle of the page, with a scalloped edge separating it from the patterned background above and below.

T O M R İ S
U Y A R

Aramızdaki Şey

TOMRİS UYAR
ARAMIZDAKİ
ŞEY

Can Modern

Aramızdaki Şey, Tomris Uyar

© 1998, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Can Yayınları, 1998

YKY'de 12 baskı: 2006-2023

Can Yayınları'nda 3. basım: Haziran 2024, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Ebru Aydın, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6357-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

TOMRİS UYAR
ARAMIZDAKİ
ŞEY

ÖYKÜ

♥can

Tomris Uyar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Otuzların Kadını, 2024 (1992)

İpek ve Bakır, 2024 (1995)

Dizboyu Papatyalar, 2024 (1998)

Yürekta Bukağı, 2024 (1985)

Gecegezen Kızlar, 2024 (1985)

Metal Yorgunluğu, 2024

TOMRİS UYAR, 1941'de İstanbul'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne bağlı Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. İlk öykü kitabı *İpek ve Bakır* 1971'de yayımlandı. Kurucuları arasında olduğu *Papirüs*'ün yanı sıra *Yeni Dergi*, *Soyut* gibi dergilerde eleştiri ve deneme yazıları yazdı. 1975'ten itibaren gündökümlerini yayımladı. 1979'da *Yürekta Bukağı*, 1986'da *Yaza Yolculuk* kitaplarıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 1975'te Turgut Uyar'la birlikte çevirdikleri *Evrenin Yapısı* (Lucretius) kitabıyla TDK Çeviri Ödülü'nü, 2002'de Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Türkiye Yazarlar Sendikası'nın kuruluşunda görev aldı. Edebiyatımızın en özgün öykücülerinden biri olmasının yanı sıra İngilizceden çevirdiği onlarca kitapla dünya edebiyatının önemli isimlerinin Türkiye'de bilinir olmasını da sağlayan Tomris Uyar, 2003'te öldü.

İçindekiler

Aramızdaki Şey	11
Tazı Payı	23
Güz Kızılı	31
Yavruağzı	41
Tahin-Pekmez Günleri	51
Pıhtı	65
Lal	73
Akşam Alacası	83
Öykülerin Başı-Sonu	93

ARAMIZDAKİ ŞEY

“Olmaz ki ama,” dedim. “Eninde sonunda Duras’ın *Mavi Gözler Siyah Saçlar*’ını andıracak bir öykü yazmamı istiyorsun benden.”

“Ne ilgisi var ki?” diye hırçınlaştı. “Bir kere ilişkiler benzemiyor birbirine..”

Böyle hırçınlaştı mı, gözlerinin mavisine lacivert, sivri bir çakıntı yerleşir. O ânı ve o rengi artık ezbere bilsem de yine etkileyici; çünkü sahibi. Her keresinde.

“Ayrıca ne kadın sana benziyor, yani yazar olması dışında, ne de o delikanlı bana. Bizim birlikteyken o kadar uzun boylu ağlaşp uyukladığımız oldu mu hiç?”

Sivri çakıntı, eski maviliğine döndü; bekliyordum zaten. Yumuşak (bu sıfatı sevmezsin biliyorum ama sen de kendine ya da gülüşüne yakıştırılacak sıfatı bulamamıştın) bir ışıltıyla önce yüzüne yayıldı, sonra bütün bedenine sindi sanki... Yapın öylesine inişli çıkışlı ki hızına ayak uydurmak gerçekten gç. Daha demin... Aradaki “es”leri yakalayabildiğim için bu i titretici armağana bir kere daha kavuşmuş oldum. Genellikle gülmeyen, bu yüzden içe kapanık sayılabilecek maskenin benim uğru- ma sıyrılışı az bir ayrıcalık değildi.

Bütün bunlar bir yana, sen temaların evrensel olduğunu ancak yazarların becerisiyle zgnleşebileceklerini anlatmamış mıydın derste?

Şimdi gülme sırası bende ama nasıl? Sınıfta anlatıklarımı aklında tutmasına sevineyim mi, yoksa şu anda beni kıstırmasına yerineyim mi ikircikleriyle dolu renksiz bir gülüş belirmiş olmalı dudaklarımdaki, o da benim “es”imi yakaladı, gözünün mavisini sağduyuda durulaştırdı.

“Canım tabii ki öyküyü yazmak zorunda değilsin. Yalnız beni bir daha *Gündökümü*’nde harcama. Ne de olsa ikimiz de iki-üç paragrafla geçiştirilemeyecek kadar zorlu bir çaba gösterdik aramızdaki ‘şey’i anlamak için. Bildik hiçbir şeye benzemiyor ki.”

“Bak orada haklısın.”

“Haklı çıkmayı hiç sevmem, bilirsin.”

“Bilmez miyim? Ama elden ne gelir?”

* * *

Bir kafede konuşuyorduk bunları. Potsdam’da. Berlin Duvarı’nın yıkılmasını izleyen dönemde. Berlin’den çıktığımızda soğuk bir yağmur çiseliyordu, buraya vardığımızda pırl pırl bir ikindiye girmiştik. Deminki çisentiyle ıslanmış ağaçlardan yemyeşil bir buğu tütüyordu. İki yanını gür ağaçların tuttuğu sokaklardan geçerken topu topu iki-üç kişiye rastlamamıza şaşırımdım. Villamsı evlerin panjurları inikti, küçük bahçeleri bakımsızdı ama kapı önlerinde bütün bu yoksunluğa, ıssızlığa inat, son model arabalar duruyordu.

Beni gün ışığına çapraz düşen bu kafeye getirmesi bir şey demek olsa gerekti.

Masa örtüleri tertemizdi, şatafatlı listedeki yiyecek içeceklerin fiyatları oldukça düşüktü ama çoğu bulunmıyordu. Garsonlar, smokin giymeyi sürdürüyorlardı da bir ara uğradığım yukardaki tuvaletin sifonu çalışmıyordu; bidonlarda biriktirilmiş, bekleye bekleye kokusu ve

kıvamı ağırlaşmış suyu kullanmam, ellerimi de o suyla yıkadıktan sonra az ötedeki çiviye geçirilmiş ıslak, kirli bir havluyla kurulamam gerekiyordu. Ellerimi pantolonuma silip aşağı indiğimde pusetteki çocuğunu pıspış-larken bir yandan kahvesini içmeye çalışan genç bir kadının, dillerini anlamasam da seslerinden aralarındaki sorunu –her neyse– o gün ne pahasına olursa olsun çözmeye kararlı olduklarını anladığım, metallere bürünmüş iki yırtıcı gencin masalarından geçip yerime oturdum.

Ama hemen kalkmalıymışız, gün ışığında bitpazarını gezmeliyiz!

Alanın sağ yanına düşen eski bitpazarı sokağında hiçbir cıvıltı yoktu: Ne geçmişten ne şimdiden. Tezgâhlara rasgele yığılmış, neye yaradıkları ilk bakışta anlaşıl-mayan birtakım nesnelere –galiba bir pasta kalıbı, galiba bir lamba altlığı, galiba bir pul cımbızı, galiba bir nihale– bir rehinci dükkânının hüznünü çağırıyordu.

Sanki bu kentin başına bir felaket gelmişti. Sanki herkes apar topar göçmeye hazırlanmış, o telaş içinde fazla yük olmasın diye başkalarının gözünde hiçbir değer taşımayan, yalnızca kendi geçmişini diri tutan ufak tefeğini alelacele elden çıkarmıştı.

O sırada yanımızdan geçen bisikletli çocuğun bir anlığına kıpırdattığı esintide, dükkânın önündeki askıda duran gece elbisesi dalgalandı. Rüzgârla savrulan kıpırmızı tül güneş ışığında lime limeydi, altındaki yer yer yırtık astarın kesiminden, bu giysiyi ince bedenli bir kadının giydiği ortaya çıkıyordu. Nasıl biri peki? Ya gençken delişmen bir pavyon kızı, sonraları uslanmış, bunu sıradan gece kılığı olarak görmeye alışmış ya da delişmenliği hiç tanımadan evlenmiş uslu bir ev kadını; ara sıra bunu üstüne geçirip –özellikle tek başınayken– ay-nada kendini inceliyor, tekdüze yaşamını bu renkle süslüyor, düşlere sürükleniyor.

*İsteğine uyup seni aramadım. Ölüm haberini bir dostumdan aldım telefonda. Bana haber verilmesini istemişsin, sevdiğin birkaç kişiye daha. Dizlerim çözüldü. Neden-
se önce öbür sevdiklerini aramam gerektiğini düşündüğümden ağlamaya ara ver-
dim. Uzun sürecek yasın eşiğinde sana telefon etmek geldi içimden: Sen o şeyi çözebil-
miş miydin?*

Tomris Uyar, ilk olarak 1998'de yayımlanan *Aramızdaki Şey*'deki öykülerini, gün-
lük hayatın akışı içinden seçilip damıtılmış dupduru, sakın bir dünyanın olaycıkla-
rıyla kuruyor. Her zamanki gibi alabildiğine yalın, süssüz bir anlatım; fazlalıklardan
arındırılmış bir öyküleme, sıradanmış gibi gelen ama ustaca becerilmiş bir kurgu.

#günlükyaşam #dostluk #sevgi #yemek #şehir

 can

 canyayinlari.com | | | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-6357-1

9 789750 763571